

សៀវភៅដានីយ៍លៃ — លខេមួយរយបុរាណ

ការបដិសេធដំណឹងលុអជាបន្តបន្ទាប់៖

ចាប់ពីការបុរសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទទួលបានការគប់ដុំថ្មមសុតផោន

Jeff Pippenger

2024-02-29

នៅក្នុងអត្ថបទចុងក្រោយ យើងបានកត់សម្គាល់ថា ការបំផុសគំនិតបានបញ្ជាក់ថា ពួកយូដា «បានបិទតុការបដិសេធរបស់ខ្លួន» ចំពោះដំណឹងលុអនៃយើង ហើយបន្ទាប់មកបានបញ្ជាក់ការបដិសេធរបស់ខ្លួនមុនដទៀតនៅពេលសុទ្ធជោនគ្រប់នឹងដុំថ្មម។ តើការនេះអាចកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច? ជាក់ជាមិនខាន ការបដិសេធដំណឹងលុអនៃយើងពួកយូដាដែលចេះតែជែកជែកកែតម្រូវនៅក្នុងបុរាណសាស្ត្រនោះ

បានកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់តាមដំណាក់កាល។

ពួកគេត្រូវបានរំលងទៅរកហើយនៃពេលវេលាបុរាណ។

ចាប់ពីការបុរសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទទួលបានការគប់សុទ្ធជោននឹងដុំថ្មម

បង្ហាញឲ្យយើងឃើញនូវការបដិសេធដំណឹងលុអយ៉ាងជាបន្តបន្ទាប់តាមដំណាក់កាល។

«មនុស្សមិនដឹងអំពីការនេះទេ

ប៉ុន្តែដំណឹងនេះបានបំពេញសុចរិតដោយសេចក្តីអំណរ។

ដោយការចាប់អារម្មណ៍ដ៏ល្អផ្សេងៗទៀត និងទំនុកចិត្តជាង

សត្វមានបរិសុទ្ធពីពិភពនៃព្រះយេស៊ូវបានទាក់ទាញមកកាន់ផែនដី។

ពិភពលោកទាំងមូលភ្ញើចរាជានុដោយសារព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ។

នៅលើលើកន្លែងនានាខាងលើទីក្រុងបេឡេហ្គីម

មានហ្វូងទេវតារបស់មីស្តមកបុរសមូលផ្តុំគ្នា។ ពួកគេកំពុងរង់ចាំសញ្ញា

ដើម្បីបុរសដំណឹងដ៏រីករាយនេះដល់ពិភពលោក។ បុរសនិយមដើកនាំទៅអីស្តារ៉ាហ្វែ

បានសូម្បីតែចំពោះទំនុកចិត្តផងដែរបានប្រគល់ឲ្យពួកគេ

ពួកគេអាចមានចំណែកក្នុងសេចក្តីអំណរនៃការបុរសការបុរសូតរបស់ព្រះយេស៊ូវ។

ប៉ុន្តែតែឡែនេះ ពួកគេត្រូវបានរំលងចោលហើយ»។ The Desire of Ages, 47.

ចាប់តាំងពីការបុរសូតរបស់ព្រះយេស៊ូវ រហូតដល់មរណភាពរបស់សុទ្ធជោន

ការបដិសេធដំណឹងលុអជាបន្តបន្ទាប់ដោយអីស្តារ៉ាហ្វែ ត្រូវបានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញ។

ការទទួលស្គាល់ថា ការបដិសេធព្រះគ្រីស្ទដោយសាសន៍យូដា

គឺជាការបដិសេធដែលរីកចម្រើនជាបន្តបន្ទាប់ អនុញ្ញាតឲ្យកំណត់បាននូវ

«ការបោះតុល្យលើការបដិសេធរបស់ពួកគេ» ទាំងនោះយើងបាន

ជាកន្លងដែននៃក្នុងព្រះវិហារត្រូវបានហៅថាពិរ

និងនៅពេលមរណភាពរបស់សុទ្ធជោន។ ការហៅកាត់នេះ ជានិមិត្តរូបមួយបង្ហាញថា

ពួកគេលែងជាសត្វនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះទៀតហើយ

ហើយនៅពេលសុទ្ធជោនត្រូវបានគប់ដុំថ្មម

សុទ្ធជោនបានឃើញព្រះយេស៊ូវឈរនៅខាងស្តាំព្រះហស្តនៃព្រះ ដល់នៅក្នុង ដានីយ៍លៃ

ជំពូក ១២ ខ ១ គឺជានិមិត្តរូបនៃការបិទសេចក្តីសាកលុបង។ ការបំផុសព្រះយេស៊ូវ

គឺជានិមិត្តរូបនៃការបិទសេចក្តីសាកលុបងផងដែរ។

«ការសងសឹកដដែលនឹងមកលើក្នុងយូរស្រឡាម
អាចត្រូវបានពន្យារពេលបានតម្លៃពេលខ្លះប៉ុណ្ណោះ;
ហើយនូវពេលវេលាដែលពុំបានត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយចិត្តក្នុងដៃនៃការវិនិច្ឆ័យនោះ
ទ្រង់មិនគ្រប់គ្រងបានដោយការបំផ្លាញរបស់វាប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែទ្រង់បានយកការបំផ្លាញនៃលោកិយមួយផងដែរ។ ទ្រង់បានយកវា
ដូចជាក្នុងយូរស្រឡាមត្រូវបានប្រគល់ឲ្យទៅសេចក្តីវិនិច្ឆ័យយ៉ាងណា ដូចនោះដែរ
លោកិយនឹងត្រូវបានប្រគល់ឲ្យទៅវាសនាវិនិច្ឆ័យរបស់វា។
ទ្រង់បានយកការសងសឹកដដែលនឹងត្រូវដាក់ទៅលើពួកសត្រូវរបស់ព្រះ។
ឈុតឆាកទាំងឡាយដែលបានកើតឡើងនូវពេលវេលាក្នុងយូរស្រឡាមត្រូវបានបំផ្លាញ
នឹងត្រូវកើតឡើងមុនដទៃទៀតនៃចុងដៃជំនុំ និងគួរឲ្យសង្ស័យបំផ្លាញនៃរបស់ព្រះអម្ចាស់
ប៉ុន្តែក្នុងរបៀបដែលគួរឲ្យភ័យខ្លាចជាងនេះទៀត»។ Review and Herald,
December 7, 1897.

មានតែសេចក្តីមតិគតិកតាមការបំផ្លាញរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលបានបំផ្លាញក្នុងយូរស្រឡាមមិនឲ្យ
ត្រូវបានបំផ្លាញនូវពេលវេលាឡើយ។

«នូវក្នុងការឆ្លងព្រះគ្រីស្ទរបស់ពួកយូដា
បានរួមបញ្ចូលនូវការបំផ្លាញទីក្នុងយូរស្រឡាមផងដែរ។ ឈាមដែលបានហូរលើកាល់រ៉ាវី
គឺជាទម្ងន់នៃទម្ងន់ពួកគេចូលទៅក្នុងសេចក្តីវិនិច្ឆ័យ សម្រាប់លោកិយនេះ
និងសម្រាប់លោកិយខាងមុខផង។ ដូចនេះដែរ
នឹងកើតមាននៅចុងក្រោយដ៏ធំធេង
នូវពេលវេលាដែលសេចក្តីជំនុំមុននឹងផ្តាច់មកលើអ្នកដែលបដិសេធព្រះគុណរបស់ព្រះ។
ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាថ្មដ៏ព័ន្ធរបស់ពួកគេ នឹងលេចមកដល់ពួកគេនៅពេលនោះ
ដូចជាក្នុងដៃសងសឹក។ សិរីល្អអន្តរៈភក្តីរបស់ទ្រង់
ដែលសម្រាប់មនុស្សសុចរិតជាដើម
នឹងក្លាយជាភូមិដ៏ឆ្លាតវៃបំផ្លាញសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់។
ដោយព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានបដិសេធព្រះគុណត្រូវបានមើលងាយ
មនុស្សមានហឫទ័យនឹងត្រូវបំផ្លាញ»។ The Desire of Ages, 600.

វាគឺមានតែសេចក្តីមតិគតិកតាមការបំផ្លាញរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ
ដែលបានពន្យារពេលនាំមកនូវការបំផ្លាញក្នុងយូរស្រឡាម នូវពេលវេលាឡើយ។

«អស់រយៈពេលជិតសតវត្សរ៍ បន្ទាប់ពីការផុតទៅសល់ក្នុងយូរស្រឡាមត្រូវបានប្រ
កាសដោយព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់
ព្រះអម្ចាស់បានពន្យារពេលជំនុំមុនរបស់ទ្រង់លើក្នុងនោះ និងលើជាតិនោះ។
ការអត់ធ្មត់យូរអង្វែងរបស់ព្រះចំពោះអ្នកដែលបានបដិសេធដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់
នឹងពួកអ្នកសម្លាប់ព្រះរាជបុត្ររបស់ទ្រង់ ជាការអស្ចារ្យយ៉ាងណា។» The Great
Controversy, 27.

នូវពេលវេលាដែលទ្រង់បានសម្អាតព្រះវិហារជាលើកចុងក្រោយ
ព្រះយេស៊ូវបានដាក់សេចក្តីពុំមានឲ្យរត់ចេញពីក្នុងយូរស្រឡាម
នូវពេលវេលាដែលអំពើគួរសុំអប់រំខ្ពស់នៃសេចក្តីសុដ្ឋានចោល
ដែលបានត្រូវនិយាយដោយដានីយ៍លោហៈ ត្រូវបានអនុវត្តតាមទ្រង់យើង។
លើកដំបូងដែលទ្រង់បានសម្អាតព្រះវិហារ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា
ពួកយូដាបានផ្ទុយព្រះដំណាក់ព្រះបិតារបស់ទ្រង់ក្នុងយូរស្រឡាម។

ប៉ុន្តែតើនៅលើកចុងក្រោយ ទ្រង់មានបន្ទូលថា «ផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា»
ត្រូវបានទុកឱ្យអ្នករាល់គ្នាស្ម័គ្រចំណេះ។ សូមបើកម្តុំនូវគ្រឹះ
ដល់ហឿននឹងកើតឡើងនោះផង
ព្រះវិហារដ៏ល្អឯងនឹងត្រូវហែកនូវពេលវេលាទ្រង់ត្រូវបានគ្រប់គ្រង
បានត្រូវកំណត់រួចហើយថាជាផ្ទះរបស់ពួកយើង មិនមែនជាផ្ទះរបស់ព្រះទេ។
បងស៊ីរីយ៉ាបានលើកឡើងអំពីពេលវេលាព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសសេចក្តីនោះ
ហើយក្នុងខណៈដែលទីបន្ទាល់របស់នាងបន្តទៅមុខ នាងក៏លើកឡើងផងដែរអំពីសេចក្តី
គ្រឿងក្នុងកំណត់ដែលបានពន្យារបន្តអស់រយៈពេលស៊ីបប្រាំ។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ពួកបូជាចារ្យ និងអ្នកគ្រប់គ្រងថា «មើល
ផ្ទះរបស់អ្នកត្រូវបានទុកឱ្យអ្នកនាំស្ម័គ្រផ្ទះ» (ម៉ាថាយ 23:38)
បានរាយបញ្ជីហេតុផលចិត្តរបស់ពួកគេដែលសេចក្តីភ័យរន្ធត់។
ពួកគេបានជឿថាមិនអំពីព្រះ ប៉ុន្តែសំណូម្របបានបន្តកើតឡើងក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ
អំពីន័យសំខាន់នៃក្រុមទាំងនេះ។ គួរឲ្យកត់សម្គាល់ដែលមើលមិនឃើញ
ហាក់ដូចជាកំពុងកំណត់ពួកគេ។ តើអាចទៅរកព្រះវិហារដ៏អស្ចារ្យនោះ
ដល់ជាសិរីរុងរឿងរបស់ជាតិ និងឆាប់ក្លាយជាគំនរហាក់បែកបាក់មួយ?...
«ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានទិសដៅមួយដល់សិស្សរបស់ព្រះអង្គអំពីសេចក្តីគិតនាសម័យនេះ
ដោយកំណត់យុទ្ធសាស្ត្រ ហើយព្រះអង្គបានប្រាប់ពួកគេពីរបៀបត្រឡប់មកវិញថា៖
“កាលណាអ្នករាល់គ្នាឃើញក្រុមយុទ្ធសាស្ត្រត្រូវបានកងទ័ពឡើងវិញម្តងទៀត នោះចូរដឹងថា
សេចក្តីស្ម័គ្រចំណេះរបស់វាជិតមកដល់ហើយ។ នៅពេលនោះ អ្នកដល់នៃស្រុកយើង
ចូរត្រឡប់ទៅកាន់គ្រឹះទាំងឡាយ; អ្នកដល់នៃកំណត់យុទ្ធសាស្ត្រ ចូរចេញទៅក្រៅ;
ហើយអ្នកដល់នៃកំណត់យុទ្ធសាស្ត្រ កុំឱ្យចូលមកក្នុងក្រុមនោះឡើយ។
ដូច្នេះចុងទាំងនោះជាចុងនៃការសងសឹក
ដើម្បីបើកគ្រប់ការទាំងអស់ដែលបានសរសេរទុក បានសម្រេចបំពេញ។”
ការព្រមាននេះត្រូវបានប្រទានឱ្យគេយកចិត្តទុកដាក់ ស៊ីបប្រាំក្រោយមក
គឺនៅពេលការបំផ្លាញក្រុមយុទ្ធសាស្ត្រ។
គ្រីស្ទបានទាំងឡាយបានស្តាប់បង្គាប់តាមការព្រមាននោះ
ហើយគ្មានគ្រីស្ទបានម្នាក់ណាស្តាប់ក្នុងការដួលរលំរបស់ក្រុមនោះឡើយ»។ The
Desire of Ages, 628, 630.

ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគ្រប់គ្រងនៅឆ្នាំ ៣១ ហើយជិតស៊ីបប្រាំក្រោយមក នៅឆ្នាំ ៧០
ក្រុមយុទ្ធសាស្ត្រត្រូវបានបំផ្លាញ បន្ទាប់ពីការឡើងវិញម្តងទៀតអស់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ។
តើក្រុមយុទ្ធសាស្ត្រអាចត្រូវបានបំផ្លាញនៅពេលវេលាដែលបានកំណត់ឆ្នាំ ៣១ ដោយរបៀបណា
បើនៅតែមានពេលវេលាសាកល្បងបីឆ្នាំកន្លះ ដល់ត្រូវបានកំណត់ថាជាចិត្តសិបសប្តាហ៍
នៃក្រុម ដានីយ៍លើ ជំពូក ៩ ខ ២៤? តើភាពមិនសមស្របដែលហាក់ដូចជាទាំងនេះ
អាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយរបៀបណា? ដំណោះស្រាយដែលងាយស្រួលបំផុត
គឺគ្រាន់តែកំណត់សម្គាល់ការពិតថា
នៅពេលនិយាយអំពីការបិទបញ្ចប់នៃពេលវេលាសាកល្បង
ដល់កំណត់ដោយចិត្តសិបសប្តាហ៍ នោះវាត្រូវតែយល់ថា
ជាការបិទបញ្ចប់នៃពេលវេលាសាកល្បងជាបន្តបន្ទាប់។ នេះជាការពិត
ប៉ុន្តែវាដកចេញនូវភាពជាក់លាក់ខាងទំនាយ
នៅពេលអនុវត្តក្នុងការសម្ភាសន៍ប្រែវត្ថុគឺសាស្ត្រនោះ។ ឧញ្ញនឹងព្យាយាមពន្យល់។

បើបុណ្យទីហាសិបតំណាងឲ្យច្បាប់ចុងអែទិតុយដលៃជិតមកដល់
ជាកន្លងដៃដលៃហ្វូងមួយទៀតក្នុងហាប៊ីឡូនត្រូវបានហៅឲ្យចេញមក ហេតុអ្វីបានជា
ប៊ីឆនាំកន្លះបន្ទាប់ពីបុណ្យទីហាសិប ដំណឹងល្អអន្តរាគមន៍នេះ?
តើការស្វែងរកព្រះជន្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬការស្វែងរករបស់សុទ្ធជោន
ជាសញ្ញានៃការបិទទ្វារសេចក្តីសាកល្បងសម្រាប់អ្វីស្មោះអែបុណ្យឬ? បើអាដវ៉ែនទីស្ទិមឡាវ
ខ្លឹមសារបញ្ជាក់ពីការជាក្រុមជំនុំនៃច្បាប់ចុងអែទិតុយដលៃជិតមកដល់
តើការបំផ្លាញព្រះវិហារនៃឆនាំ 70
តំណាងឲ្យទីបញ្ចប់នៃព្រះវិហាររបស់អាដវ៉ែនទីស្ទិមឡាវខ្លឹមសារនៃច្បាប់ចុងអែទិតុយឬ?
អ្វីដែលអាចលេចមកដូចជាភាពមិនសូវបត់នាហាក់ដូចជា
ត្រូវបានដោះស្រាយដោយការអនុវត្តតំណាង «បន្ទាប់ពីបន្ទាប់»
ហើយនៃពេលវេលាអនុវត្តតំណាងនោះត្រូវបានប្រើ
សក្ខីភាពនៃសញ្ញាសម្គាល់តាមផ្លូវដលៃយើងកំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណ
ក្រោយជាច្បាប់ចុងអែទិតុយ និងខ្ពស់ក្រិកយ៉ាងខ្ពស់។

សប្តាហ៍ដលៃព្រះគ្រីស្ទមានបញ្ជាក់សេចក្តីសញ្ញានោះ
ត្រូវបានបង្ហាញពីរយៈពេលសម័យគុណ គឺមួយរយៈពេលប៊ីឆនាំកន្លះ។
ប៊ីឆនាំកន្លះដំបូងចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលាព្រះគ្រីស្ទទទួលបុណ្យជ័យជំនះ
ហើយបញ្ចប់ដោយមរណភាពរបស់ទ្រង់។ បុណ្យជ័យជំនះជានិមិត្តសញ្ញានៃមរណភាព
និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះ ការចាប់ផ្តើមនៃរយៈពេលប៊ីឆនាំកន្លះនោះ
គឺដូចគ្នានឹងការបញ្ចប់របស់វា។ ក្នុងរយៈពេលនោះ
ព្រះគ្រីស្ទមានបុរាណដំណឹងល្អដល់សាសន៍យូដាតែប៉ុណ្ណោះ។ ចុងបញ្ចប់នៃប៊ីឆនាំកន្លះ
នោះជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការចាប់ផ្តើមប៊ីឆនាំកន្លះបន្ទាប់។
ការចាប់ផ្តើមនៃរយៈពេលទីពីរដលៃមានប៊ីឆនាំកន្លះ
ចាប់ផ្តើមដោយមរណភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបញ្ចប់ដោយមរណភាពរបស់សុទ្ធជោន។
ក្នុងរយៈពេលនោះ ពួកសិស្សមានបុរាណដំណឹងល្អដល់សាសន៍យូដាតែប៉ុណ្ណោះ។

រយៈពេលទាំងពីរនោះ ដលៃជាខុសបែបនាត់ទំនាយដាច់ដោយឡែកពីគ្នា
ត្រូវបាននាំមកគ្នា «បន្ទាប់ពីបន្ទាប់»។ ទាំងការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់
សុទ្ធជាមោទនសញ្ញាសម្គាល់នៃអាល្លឺម៉ង់ និងអូមហេតា
ព្រោះបុរាណដំណឹងល្អនៃការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់ គឺដូចគ្នា។
រយៈពេលនៃអំឡុងពេលទាំងពីរ គឺដូចគ្នា
ហើយក៏ចូលរួមដលៃត្រូវបានអនុវត្តក្នុងអំឡុងពេលនីមួយៗ ក៏ដូចគ្នាដែរ។ ព្រះគ្រីស្ទ
ដលៃជាអង្គទីមួយ និងអង្គចុងក្រោយ ក៏ជាព្រះបង្កកើតនៃអ្វីៗទាំងអស់ផងដែរ
ហើយក្នុងន័យនោះ ទ្រង់ជាព្រះបង្កកើតនៃសេចក្តីពិត។ ពាក្យភាសាហាប្រើសម្រាប់
«សេចក្តីពិត» ត្រូវបានបង្កកើតឡើងដោយអក្សរហាប្រើបីតួ។ អក្សរទីមួយ
បន្ទាប់មកអក្សរទីដប់បី ហើយបន្ទាប់មកអក្សរចុងក្រោយនៃអក្សរក្រុមហាប្រើ
ត្រូវបានផ្តល់បញ្ចូលគ្នាដើម្បីបង្កកើតជាពាក្យភាសាហាប្រើសម្រាប់ «សេចក្តីពិត»។

ទាំងពីររយៈពេលនៃប៊ីឆនាំកន្លះ មានព្រះគ្រីស្ទជាទាំងដើមនិងចុង
ព្រោះព្រះគ្រីស្ទសុចិត្តនៃដើមនៃរយៈពេលទីមួយ
នៃពេលវេលាអង្គទទួលបុណ្យជ័យជំនះ ដូចដលៃព្រះអង្គសុចិត្តនៃចុងបញ្ចប់
ដោយការស្តុករបស់ព្រះអង្គ ក្នុងរយៈពេលទីមួយ។
ហើយព្រះគ្រីស្ទសុចិត្តនៃក្នុងការស្តុករបស់ព្រះអង្គ នៃដើមនៃរយៈពេលទីពីរ

ហើយព្រះអង្គគឈរនៅខាងស្ដាំព្រះហស្តរបស់ព្រះ នៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលទីពីរ។
លេខបំប៉នគឺជាសិទ្ធិក្សបនកែរបបបោះ ហើយក្នុងរយៈពេលទាំងពីរ
មិនថាដំណឹងល្អអ្វីបានប្រកាសដោយព្រះគ្រីស្ទទេទាល់
ឬក្នុងរយៈពេលទីពីរដោយពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គកុក្កិ
ពួកយូដាដែលចេះតែជជែកគ្នាដោយ បានបោះបង្គោលដំណឹងល្អអ។

រយៈពេលទាំងពីរនេះមានរយៈពេលស្មើគ្នា មានសញ្ញាសម្គាល់របស់អាល់ហ្វា និង
អូមេហ្គា ហើយកំណត់សារដំណឹងល្អអដ្ឋចគ្នា។ រយៈពេលទាំងពីរនេះគួរនាំមកបញ្ចូលគ្នា
«បន្ទាត់លើបន្ទាត់»។ វិធីសាស្ត្រ «បន្ទាត់លើបន្ទាត់»
គឺជាវិធីសាស្ត្រសាកលបងនៃភ្នែងចុងក្រោយ។ វាជាវិធីសាស្ត្រនៃចុងក្រោយ
ហើយសេចក្ដីពិតទាំងឡាយដែលគួរបានកំណត់សម្គាល់
និងបង្កកើតឡើងដោយវិធីសាស្ត្រនេះនៅក្នុងចុងក្រោយ គឺជាអ្វីដែលជម្រះ
ឬបន្តសុទ្ធក្នុងចល័តរបស់លើ ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបោះត្រាលើមួយរយស័កប្រឆាំង។

តើទ្រង់នឹងបង្កើនចំណេះដល់នរណា?
ហើយទ្រង់នឹងផ្សព្វផ្សាយនរណាដល់អំពីសេចក្ដីបង្កើន?
គឺដល់អស់អ្នកដែលផ្ដាច់ពីទីកន្លែង ហើយដកចេញពីទ្រង់មុតាយ។
ដូចបទបញ្ជាជាគួរតែមានលើបទបញ្ជា បទបញ្ជាជាលើបទបញ្ជា; បន្ទាត់លើបន្ទាត់
បន្ទាត់លើបន្ទាត់; នៅទីនេះបន្តិច ហើយនៅទីនោះបន្តិច។
ព្រោះទ្រង់នឹងមានបន្ទូលទៅកាន់ប្រជាជននេះ ដោយប្រមាត់និយាយអាក្រក់អួល
និងដោយភាសាមួយទៀត។ ដល់ពួកគេដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថា
នេះហើយជាសេចក្ដីសម្រាក ដល់ដោយសេចក្ដីនេះ
អ្នករាល់គ្នាអាចឲ្យអស់អ្នកដែលនឿយហត់បានសម្រាក;
ហើយនេះហើយជាសេចក្ដីស្រស់ស្អាតវិញ៖ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនព្រមស្ដាប់ឡើយ។ ប៉ុន្តែ
ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេស៊ូវបានមកដល់ពួកគេជាបទបញ្ជាជាលើបទបញ្ជា
បទបញ្ជាជាលើបទបញ្ជា; បន្ទាត់លើបន្ទាត់ បន្ទាត់លើបន្ទាត់; នៅទីនេះបន្តិច
ហើយនៅទីនោះបន្តិច; ដើម្បីឲ្យពួកគេទៅ ហើយដួលថយក្រោយ
ហើយគួរហាក់បែក ហើយគួរជាប់អន្ទាក់ និងគួរជាប់បាន។ អសោយ 28:9-13។

ឧបន្ទាប់នៅក្នុងគម្ពីរអសោយ សំដៅទៅលើពួកមនុស្សសង្ខមក
ដែលគ្រប់គ្រងប្រជាជនក្នុងយូសាឡឹម។ សម្រាប់ពួកមនុស្សសង្ខមកទាំងនោះ «ការសម្រាក
និងការឆ្ងល់ស្រពិចស្រពិល» (ភ្នែងចុងក្រោយ) ដែលពួកគេបានបដិសេធមិន «ស្ដាប់»
នោះហើយ ជាអ្វីដែលបណ្ដាលឲ្យពួកគេ «ទៅ ហើយដួលថយក្រោយ ហើយគួរហាក់បែក
ហើយគួរជាប់អន្ទាក់ ហើយគួរជាប់ខ្ពស់»។ ការសាកលបងនោះ
គួរបានដាក់មកដល់ពួកគេតាមរយៈភាសាផ្ទាល់មាត់ ពីព្រោះ អលើយ៉ា យ៉ូហានហាទីស្ទ និង
វិល្លីម មីលឈី មិនបានទទួលការបណ្ដុះបណ្ដាលនៅក្នុងសាលាវេទិកាប្រវត្តិសាស្ត្រ
គ្រប់លំដាប់ពីនេះរបស់ពួកគេទេ។ សារភ្នែងចុងក្រោយ
ដែលសាកលបងអារនេទីសម័យវិទ្យា គឺជាសារ
ដែលគួរបានបង្កើតឡើងដោយការអនុវត្ត «បន្ទាត់លើបន្ទាត់»។

នៅពេលដែលរយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះដំបូងនៃបុរាណ
ដែលក្នុងនោះព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ចេញសេចក្ដីសញ្ញា
គួរបានដាក់ក្នុងរយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះទីពីរ
យើងឃើញពន្លឺទំនាយដែលបំភ្លឺអំពីរូបដែលហាក់ដូចជាមិនស្ថិតនៅក្នុង

ដល់អាចកើតឡើងក្នុងចិត្តរបស់អ្នកស្មារតីរដ្ឋ។
សហគមន៍នោះជាពេលដែលអ្នកនាំសារនៃសេចក្តីសញ្ញា គួរបញ្ជាក់សេចក្តីសញ្ញា
ហើយសេចក្តីសញ្ញាតាមព្រះគម្ពីរគួរតែបញ្ជាក់ដោយឈាម។ ពិធីបុណ្យជ័យជំនះ
និងការឆ្លាក់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងការគប់ថ្មសុទ្ធជោន សុទ្ធជតបញ្ជាក់អំពីឈាម។
បន្ទាត់ទាំងពីរនោះគឺជាឈាមនៃសេចក្តីសញ្ញា
ហើយបន្ទាត់ទាំងនោះកំពុងបញ្ជាក់សេចក្តីសញ្ញា។

នៅពេលនាំយកមកគ្នា «បន្ទាត់លើបន្ទាត់» ពិធីបុណ្យជ័យជំនះ និងការឆ្លាក់
គឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដំបូង ហើយការឆ្លាក់ និងការគប់ថ្មសុទ្ធជោន
គឺជាសញ្ញាសម្គាល់ចុងក្រោយ។ នៅពេលនាំយកមកគ្នាជាបន្ទាត់តម្លៃ
យើងយើងឃើញឈ្លើយ និងការដល់មីក្រូកូរ៉េននៅពេលសុទ្ធជោនស្លាប់
ជាសាក្សីពីរនៃពួកយូដាដែលបានបិទគ្នាលើការបដិសេធដំណឹងលុះតែប៉ុណ្ណោះ។
សេចក្តីស្លាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ក៏ជាសេចក្តីស្លាប់របស់សិស្សរបស់ទ្រង់គឺសុទ្ធជោនផងដែរ
ដល់ជាបុណ្យរំលង នៅពេលបន្ទាត់ទាំងពីរគួរបញ្ជាក់គ្នា។ បីថ្ងៃក្រោយមក
ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ជាតង្វាយផលដំបូង។

ប៉ុន្តែតើឡើយនេះ ព្រះគ្រីស្ទមានរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញហើយ
ហើយបានក្រោយជាផលដំបូងនៃអស់អ្នកដល់បានដកលក់។ ១ កូរិនថូស ១៥:២០។

នៅចន្លោះបុណ្យរំលង និងបុណ្យផលដំបូងនៅចុងទីបី
គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃបុណ្យនៃប៉ុន្មានគតដំបៅ។ នៃប៉ុន្មានគតដំបៅមិន «ឡើង» ឡើយ
ហើយព្រះគ្រីស្ទមិនមានរស់ឡើងវិញនៅចុងទីពីរទេ
ព្រះអង្គគឺមានរស់ឡើងវិញនៅចុងទីបី។ ព្រះគ្រីស្ទ និងសុទ្ធជោនស្លាប់ជាមួយគ្នា
ក្នុងការអនុវត្ត «បន្ទាត់លើបន្ទាត់»
ប៉ុន្តែសុទ្ធជោនគួរបញ្ជាក់បុរេសុទ្ធជោនរស់ឡើងវិញបន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទ
ពីព្រោះមានលំដាប់មួយក្នុងការរស់ឡើងវិញនៃផលដំបូង។

ប៉ុន្តែមែនសូមគ្រប់គ្រង តាមលំដាប់របស់ខ្លួន ព្រះគ្រីស្ទ ជាផលដំបូង; បន្ទាប់មក
អស់អ្នកដល់ជាប់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលព្រះអង្គយាងមក។ ១ កូរិនថូស ១៥:២២។

បុណ្យក្នុងរដូវនិទាឃរដូវ មិនអាចបំបែកចេញពីគ្នាបានទេ
ព្រោះវាមានទំនាក់ទំនងដោយឡែកជាមួយគ្នា។ ក្នុងន័យនេះ បុណ្យទី៥០
គឺជាឈាមច្បាប់ចុងអែទីក្យដល់នឹងមកដល់ក្នុងពេលនាប៉ុន្មាន ដល់នៅពេលនោះ
នឹងមានការផ្ទេរឡើងវិញនៃការចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធច ហើយសំឡេងទីពីរនៃវិវរណៈ
ជំពូក ១៨ នឹងហៅអ្នកទាំងឡាយដល់បច្ចុប្បន្នមិនទាន់ស្គាល់ដំណឹងលុះ
ឲ្យចេញពីហាប៊ីឡូន។ ពាក្យ «ហាប៊ីឡូន» មានមូលដ្ឋានលើពាក្យ «ហាបលែ»
ដល់មានន័យថា ភាពច្របូកច្របល់ ឬបិទនៅក្នុងការដួលរលំនៃហាបលែ
ព្រះបានផ្ទេរឲ្យភាសាទាំងឡាយច្របូកច្របល់ ហើយនៅបុណ្យទី៥០
ព្រះបានបញ្ចេញភាពច្របូកច្របល់នៃភាសាទាំងឡាយ
ដើម្បីបង្កើនដំណឹងលុះនៅកាន់ពិភពលោក។ ដូច្នេះ បុណ្យទី៥០ និងច្បាប់ចុងអែទីក្យ
សរុបគ្នា។

នៅចុងបុណ្យភេតិកុសុត អំណោយទាននៃភាសាគួរបញ្ជាក់បុរេទានដល់ពួកសិស្ស
ប៉ុន្តែសាររបស់ពួកគេនៅពេលនោះនៃតែគ្រូបង្ហាត់កំណត់ចំពោះពួកយូដាប៉ុណ្ណោះ។
នៅពេលខុសបែបនេះទាំងពីរគួរបញ្ជាក់នាមក្នុងគ្នា

កន្លែងកុសុតកកើតឡើងនៅក្នុងឆ្នាំ 34

នាពេលដែលសុទ្ធជោនត្រូវបានគេបង្ខំថ្វីមសម្លាប់ ហើយបន្ទាប់មកដំណឹងល្អត្រូវបាន
នាំទៅកាន់អ្នកទាំងឡាយដែលបច្ចុប្បន្នមិនទាន់ស្គាល់ដំណឹងល្អ។

សុទ្ធជោនតំណាងឲ្យអស់អ្នកដែលត្រូវបានប្រទេសឲ្យរស់ឡើងវិញ «នាពេលទ្រង់យាងមក»
ប៉ុន្តែតែងតែអ្នកដែលបានស្លាប់ជាមួយនឹងទ្រង់។

តង្វាយផលដ៏ប្លែកជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅចុងទីបី

ហើយក៏ជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការចាប់ផ្តើមបុណ្យសប្តាហ៍ផងដែរ

ដដែលក៏ជាបុណ្យផងទីហសិប

ហើយដដែលរំលឹកដល់ការប្រទានបញ្ញត្តិទាំងដប់នៅក្នុងសីលធម៌។

ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 សរុបតាមឈើឆ្នាំកង ពីព្រោះ

ក្នុងចំណោមកុសុតកកើតឡើង បងស៊ីរី រ៉ែត

បានដាក់ការខកចិត្តរបស់ពួកសិស្សសប្តាហ៍ពីឈើឆ្នាំកង

ឲ្យសរុបគ្នានឹងការខកចិត្តដែលបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។

ទាំងឈើឆ្នាំកង និងថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 សុទ្ធជោនត្រូវបានបញ្ញត្តិឲ្យក្លាយជាមុននៃ

ហប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលនឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។ បុណ្យទីហសិបក៏ជាបុណ្យសញ្ញាឲ្យ

ក្រណាត់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលនឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះដែរ

ប៉ុន្តែបុណ្យទីហសិបបានមកដល់បុរសិបពីរថ្ងៃបន្ទាប់ពីឈើឆ្នាំកង។ ឈើឆ្នាំកង

ដែលត្រូវបានតំណាងជាមុនដោយបុណ្យរំលង នាំឲ្យចូលទៅក្នុងដំណើរនៃបុណ្យជាច្រើន

ដដែលរំលឹកដល់ផលប្រយោជន៍អ្វីស្រស់ស្អាតដែលមើលឃើញ

ចាប់ពីយប់ដែលទេវតាសែចេក្នុងស្ថានលង់អស្ចារ្យ រហូតដល់ការប្រទានគ្រីស្ទនិយម។

ទោះបីបុណ្យទាំងនោះមានលក្ខណៈខុសគ្នារបស់ខ្លួនក៏ដោយ

ក៏ពួកវាត្រូវបានភ្ជាប់ជាប់គ្នាដោយមិនអាចបំបែកបាន។ ដូច្នេះ

ការយករយៈពេលបុរសិបពីរថ្ងៃពេញពេញ ចាប់ពីបុណ្យរំលងដល់បុណ្យទីហសិប

មកអនុវត្តជាសញ្ញាសម្គាល់តម្លៃ គឺគ្រឹះគ្រឹះ។

ហេតុនេះហើយ កាកហាន ការស្តាប់របស់សុទ្ធជោន និងបុណ្យផងទីហសិប

សុទ្ធជោនត្រូវបានបញ្ញត្តិឲ្យក្លាយជាមុននៃហប់ថ្ងៃអាទិត្យដែលនឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ

នាពេលដែលការជំនុំជម្រះបុរសិបគតិការដំណើរការចម្រើនឡើងលើហាប៊ីឡូនសម័យទំនើប

ចាប់ផ្តើមឡើង ខណៈដែលសំឡេងទីពីរនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៨

ចាប់ផ្តើមហៅហៅឲ្យមួយទៀតរបស់ព្រះឲ្យចេញពីហាប៊ីឡូន។

នៅក្នុងសញ្ញាសម្គាល់នោះហើយ

ដល់ការជំនុំជម្រះបុរសិបគតិការលើក្នុងយូសាឡីមបានមកដល់

ទោះបីជាព្រះក្នុងសេចក្តីមគ្គុទ្ទេសក៍របស់ទ្រង់បានពន្យារពេលការបំផ្លាញព្រះវិហារ

និងទីក្រុងពិតប្រាកដ ចេញទៅជិតស័ស្តិបឆ្នាំបន្ទាប់ពីកាកហាន រហូតដល់ឆ្នាំ 70

ក៏ដោយ។ ការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡីមបុរាណតំណាងឲ្យការចាប់ផ្តើមនៃការជំនុំជម្រះបុរសិប

គតិការដំណើរការចម្រើនឡើង ដល់ចាប់ផ្តើមនៃសហរដ្ឋអាមេរិក នាពេលដែល

“ការកុបត់សាសនាជាតិ ត្រូវបានបន្តដោយសេចក្តីវិនាសជាតិ”។

សេចក្តីពិតត្រូវបានបង្កើតឡើងលើសក្ខីកម្មរបស់ព្រះនាក់

ហើយក្នុងបន្ទាត់ព័ន្ធនៃពេលវេលាឆ្នាំកង

ដល់ព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ជាក់សេចក្តីសញ្ញា នោះ យើងយើងសាកសួរពីការស្តាប់

និងការរស់ឡើងវិញ ដល់ពាក់ព័ន្ធនឹងបុរសិបគតិសាស្ត្រដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណចាប់ផ្តើម

អាទិត្យយដលៃជិតនឹងមកដល់។ ចូរហប់ថ្ងៃអាទិត្យយនោះ នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១
ត្រូវបានកំណត់ថាជា «ម៉ោងនៃការរញ្ជួយដីយ៉ាងធំ»។ «ម៉ោង» នោះ
ត្រូវបានគេប៉ាន់ស្មានថាជាមួយម៉ោងមួយនៃសាក្សីពីរនាក់
ដែលបានផ្តល់សក្ខីកម្មអស់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ។
សក្ខីកម្មរបស់ពួកគេបញ្ចប់ដោយការសុំលាប និងការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេ។

ទីបន្ទាល់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះរបស់ពួកគេ ដែលបន្ទាប់មកតាមដោយសច្ចក្តីសុំលាប
និងការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេ ត្រូវបានកំណត់ដោយសច្ចក្តីសុំលាប
និងការរស់ឡើងវិញទាំងរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងសូដោន ពីព្រោះ «បន្ទាប់ពីបន្ទាប់»
សូដោនត្រូវបានកំណត់ថាបានរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ក្នុងពិធីបុណ្យផលដំបូង
តង្វាយសំខាន់ពីរត្រូវបានផ្សាយ។

មួយជាកូនចៀមឥតខ្ចោះកំហុស ហើយមួយទៀតជាដង្កាយស្បូវហឡ។
ស្បូវហឡនោះកំណត់ឲ្យផលដ៏ល្អនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេ។
ហើយកូនចៀមកំណត់ឲ្យព្រះគ្រីស្ទ។
ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃទីបី
ហើយសូដោនកំណត់ឲ្យអស់អុនកដលៃមកតាមក្រោយ
ហើយស្បូវហឡកំណត់ឲ្យផលដ៏ល្អនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេ។ សាក្សីទាំងពីរនៅក្នុង
វិវរណៈ ជំពូក ១១ បានផ្តល់បន្ទាល់អស់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ
បន្ទាប់មកពួកគេត្រូវបានសម្លាប់
ហើយបន្ទាប់មកទៀតបានដើរឡើងវិញបីថ្ងៃកន្លះក្រោយមក។
សាក្សីទាំងពីរនោះបានត្រូវសម្លាប់ទុកជានិមិត្តរូបជាមុនដោយព្រះគ្រីស្ទ
ដែលជាផលដំបូង ដុបិតពួកគេកំណត់ឲ្យមួយសន្លឹកប្រាក់មិនប្រាក់
ដែលជាផលដំបូងដទៃ។

ហើយខ្ញុំបានមើល ឃើញថា មានកូនចៀមមួយឈរលើភ្នំស៊ីយ៉ូន
ហើយជាមួយនឹងទ្រង់មានមនុស្សមួយសន្លឹកប្រាក់មិនប្រាក់
ដែលមានព្រះនាមនៃព្រះបិតារបស់ទ្រង់សរសេរលើច្បាប់របស់ពួកគេ។
ហើយខ្ញុំបានឮសំឡេងមួយពីស្តេចស្តេច ដូចជាសំឡេងទឹកជាច្រើន
ហើយដូចជាសំឡេងផ្កាឈូកយ៉ាងខ្លាំង
ហើយខ្ញុំបានឮសំឡេងរបស់អុនកលងពិណកំពុងលងពិណរបស់ពួកគេ។
ហើយពួកគេច្រៀងដូចជាបទចម្រៀងថ្មីមួយនៅចំពោះបណ្តើង
និងនៅចំពោះសត្រូវដើរតាំងបួន និងពួកចាស់ទុំ
ហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចរៀនបទចម្រៀងនោះបានឡើយ
លើកលែងតែមនុស្សមួយសន្លឹកប្រាក់មិនប្រាក់ ដែលត្រូវបានលោះចេញពីផែនដី។
អុនកទាំងនេះហើយដែលមិនបានបំពុលខ្លួនជាមួយនឹងស្ត្រី
ដុបិតពួកគេជាព្រហ្មចារី។ អុនកទាំងនេះហើយដែលដើរតាមកូនចៀម
ទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់យាងទៅ។
អុនកទាំងនេះត្រូវបានលោះចេញពីចំណោមមនុស្សទាំងឡាយ
ឲ្យផ្តល់ផលដំបូងផ្សាយដល់ព្រះ និងដល់កូនចៀម។ ហើយនៅក្នុងមាត់របស់ពួកគេ
មិនឃើញមានសច្ចក្តីបោះបញ្ចេញនោះឡើយ
ដុបិតពួកគេគេកំហុសនៅចំពោះបណ្តើងក្របស់ព្រះ។ វិវរណៈ 14:1-5។

ដង្កាយស្បូវសាលីនៃក្នុងពិធីបុណ្យផលដៃបួង
តំណាងឲ្យផលដ៏ល្អដែលត្រូវតាមមកក្រោយ ហើយសុទ្ធជាននៃក្នុងឆ្នាំ 34
បានតាមមរណភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃក្នុងឆ្នាំ 31 បើទោះបីជា «បន្ទាត់លើបន្ទាត់»
ក៏ដោយ ពួកគេបានស្លាប់នៅសញ្ញាសម្ភាសដូចគ្នា។ ទាក់ទងនឹងដង្កាយផលដៃបួង
ព្រះគ្រីស្ទជាតួចៀមដដែលត្រូវបានសម្លាប់ ហើយសុទ្ធជានជាស្បូវសាលី។ តាមប៉ុល
«ព្រះគ្រីស្ទ» គឺជា «ផលដៃបួងនៃពួកអ្នកដដែលបានដកលក់» ហើយបន្ទាប់មក
«អស់អ្នកដដែលបានបង់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលទ្រង់យាងមក»។
មួយសិនបើបន្តបន្តពាន់នាក់ គឺជាផលដៃបួង ហើយពួកគេជាអ្នក
«ដដែលតាមក្នុងចៀម ទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់យាងទៅ»។

ក្នុង «ម៉ោង» នៃ «រាជ្យដ៏ដ៏ធំ» ក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១ សាក្សីទាំងពីរ
ដដែលបានទាយព្រះបន្ទូលអស់រយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានសម្លាប់
និងដកស្រង់នៅតាមវិធីអស់រយៈពេលបីថ្ងៃក្នុងនោះ នោះ ត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ។
ពួកគេគឺជាអ្នកដដែលត្រូវបានតំណាងដោយ សុទ្ធជាន ដដែលតាមន័យទំនាយ
ត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញជាមួយព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែក៏បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវផងដែរ។
ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ «បីថ្ងៃក្នុងនោះ»
បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានសម្លាប់ដោយសត្វសាហាវដែលឡើងមកពីរណ្តៅភ្នំភ្នំ។
ក្នុង «ម៉ោង» ដដែល ដដែលពួកគេត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ
នោះពួកគេក៏ឡើងទៅស្ថានសួគ៌ជាសញ្ញាបង្ហាញជាមួយផងដែរ។
ដំណើរការនៃការប្រោសពួកគេឲ្យរស់ឡើងវិញ និងការឡើងទៅស្ថានសួគ៌របស់ពួកគេ
ត្រូវបានគូសបញ្ជាក់យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះ ហើយរួមបញ្ចូល
ទាំងការដដែលពួកគេត្រូវបានផ្ទេរជំនាញទុកជាមុនដោយការស្លាប់ពិតប្រាកដរបស់ សុទ្ធជាន
ដូច្នេះហើយតំណាងឲ្យសេចក្តីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណមួយ
ដដែលត្រូវបានសម្រេចលើសាក្សីទាំងពីរ
នៅពេលពួកគេត្រូវបានផ្តល់បុន្ទុកពីចលនាឡើងវិញ នៃទេវតាទីបី
ទៅកាន់ចលនាភីឡាដដែលហូររៀង នៃទេវតាទីបី។

យើងនឹងបន្តការសិក្សានេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«មានរឿងមួយប្រាកដណាស់
អ្នកអាងរន្ធទីសុទ្ធចង្វើប្រាំពីរទាំងឡាយណាដែលឈរនៅក្រោមទង់របស់សាតាំង
និងបោះបង់ជំនឿរបស់ខ្លួនជាមុនសិន ចំពោះសេចក្តីព្រមាន
និងការស្ថិតបន្ទុកសេដ្ឋកិច្ចនៃក្នុងសក្តិបទទាំងឡាយនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។»

«ការអំពាវនាវឲ្យមានការថ្លាថ្លាខ្លួនកាន់តែពេញលេញ និងការបម្រើដ៏ហិតសុទ្ធជាងមុន
កំពុងត្រូវបានប្រកាស ហើយនឹងបន្តត្រូវបានប្រកាស។
មនុស្សខ្មោចដែលឥឡូវនេះកំពុងបញ្ចេញយោបល់ស្តីពីស្តីរបស់សាតាំង
នឹងត្រូវប្រាប់មកមានសុភាពត្រឹមត្រូវវិញ។
មានអ្នកខ្លះដែលស្ថិតនៅក្នុងមុខតំណែងសំខាន់ៗនៃសេចក្តីទុកចិត្ត
ប៉ុន្តែមិនយល់អំពីសេចក្តីពិតសម្រាប់ពេលវេលានេះទេ។
សារនោះត្រូវតែប្រគល់ឲ្យពួកគេ។ បុរសនិប្រឹក្សាទទួលយកវា
ព្រះគ្រីស្ទនឹងទទួលយកពួកគេ
ហើយនឹងផ្ទេរឲ្យពួកគេក្រលាយជាអ្នករួមការងារជាមួយទ្រង់។ ប៉ុន្តែ
បុរសនិប្រឹក្សាគេដឹងសេចក្តីព្រមស្មគ្នាបំផុតនោះទេ»

ពួកគេនឹងឈរនៅក្នុងរោងចក្ររបស់អង្គការមុនស្ថាប័នសេចក្តីដឹងដ៏ត្រឹមត្រូវ។»

«ខ្ញុំជឿជាក់ថាមានបង្កគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណា ក៏ដោយក៏ពិតជាមានតម្លៃសម្រាប់ពលរដ្ឋនេះ កំពុងតែប្រើប្រាស់មុនដៃកាន់កាប់ប្រឆាំងនឹងចិត្តគំនិតរបស់មនុស្ស។ ក្នុងន័យពិសេសមួយ បុរស និងស្ត្រីគួរតែប្រកាសសាច់របស់ពួកគេសុទ្ធ ហើយដឹកពួកគេទៅកាន់ប្រឆាំងនឹង។ នឹងមានការរីកចម្រើននៃការយល់ដឹង ព្រោះសេចក្តីពិតអាចពង្រីកខ្លួនបានឥតឈប់ឈរ។ ពួកអង្គការបុរសពង្រឹងនូវសេចក្តីពិត នឹងយាងមកក្នុងការប្រឈមយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយកាន់កាប់ជិតស្និទ្ធជាមួយមែន។ ជាមួយអស់អ្នកដទៃបន្តស្រាវជ្រាវក្នុងវិស័យស្រាវជ្រាវ។ កាលណាស្ត្រីរបស់ពួកគេទទួលបានបន្ទូលរបស់ខ្លួនឯងជាដាច់ខាតពីស្ត្រីស្នាក់នៅ ពួកគេនឹងដឹងថា ការយាងចេញរបស់ខ្លួន គួរតែរៀបចំដូចជាពលរដ្ឋ។ ពួកគេនឹងទទួលបានកម្រិតខាងវិញ្ញាណ ដូចជាប្រកាសទទួលបានកម្រិតខាងសាច់ឈាម នៅពេលប្រកាសអាហារ។»

«យើងមិនមានយល់ដឹងនៃការរបស់ពួកអង្គការយ៉ាងពេញលេញទេ ក្នុងការនាំគ្នាចូលទៅក្នុងអំណាចពេញពីទាសភាពនៅអស្ចារ្យ ហើយដឹកនាំពួកគេឆ្លងកាត់ទីរោងចក្រស្ថាប័នចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាដា។»

«ខណៈដែលយើងប្រមូលយកការសម្ភាសន៍ទៅកាន់កាប់ក្នុងក្រុមប្រឹក្សាដ៏ធំលើកលែងលុះ គ្រោះយើងនឹងទទួលបានការយល់ដឹងកាន់កាប់ប្រឆាំងនឹងអំពើប្រព្រឹត្តិធនសាសនាប្លង់ ហើយនឹងកាន់កាប់ឱ្យបានយ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះសេចក្តីពិតសំខាន់ៗរបស់វា។ ការស្រាវជ្រាវរកសេចក្តីពិតរបស់យើងនេះមិនទាន់ពេញលេញទេ។ យើងទើបតែប្រមូលបានតែប៉ុន្មានការសម្ភាសន៍តែប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដទៃមិនមែនជាសិស្សស្រីព្រះបន្ទូលជារៀងរាល់ថ្ងៃនោះទេ នឹងមិនអាចដោះស្រាយបញ្ហានានាប្រព័ន្ធសាសនាប្លង់បានឡើយ។ ពួកគេនឹងមិន យល់អំពីសេចក្តីពិតដែលគួរតែបង្កើនដោយសារតែច្បាប់ក្នុងព្រះវិហារទេ។ កិច្ចការ របស់ពួកគេគួរតែសុទ្ធដោយការយល់ដឹងបែបលោកិយចំពោះផែនការដ៏ធំរបស់ខ្លួន។ ជីវិតនាពេលអនាគតនឹងបើកបង្ហាញអត្ថប្រយោជន៍នៃកុរិយាន្តនៃពួកគេសុទ្ធ ខ្លួនដដែលបានគង់នៅក្នុងសមរភពក៏ បានប្រទានដល់បុរសជនរបស់ខ្លួន។» Spalding and Magan, 305, 306.